

MOSTRES DE TEATRE EMERGENT A BARCELONA

Xavier Padullés

Cada tardor i com a inici de la temporada teatral, s'hi fan, a Barcelona, un seguit de mostres d'escena emergent que és interessant que tots aquells que vulguin veure què s'està coent entre les joves generacions escèniques les visitin. Aquí parlarem de dues mostres, la Mostra de Teatre de Barcelona i l'Escena Poble nou.

Escena Poble nou ja ha arribat a la quarta edició. Aquest any presentava més de vint espectacles en diversos espais del barri. La programació, força equilibrada, comprenia des de *performance* fins a *clowns*, des de cabaret fins a dansa, una miscel·lània que servia per tenir una bona perspectiva de l'amplitud creativa actual no solament de Catalunya sinó també de l'estranger gràcies a diverses companyies vingudes de França o Itàlia. Entre els artistes consagrats han programat, entre d'altres, a Empar Rosselló amb *Extracte Desonkumba con la muerte en los tacones*, fragments d'un muntatge multipoètic i postsurrealista que al Festival de Teatre de Tortosa Entre Cultures veurem en tota l'amplitud. Un altre creador reconegut, el qual tampoc no necessita cap presentació, és Luciano Federico amb l'espectacle de *clown Loko Tidiano*, en què ironitza sobre la manca de sensibilitat ecològica per part de la societat contemporània. D'entre la creació jove, en podem destacar, entre d'altres, el Teatro Dejavu amb *Pin Ups*, un espectacle del qual ja vam parlar al número 46 d'aquesta revista, i que continua el seu recorregut amb èxit per espais com l'Antic Teatre o el Cercle Maldà.

No podem obviar la taula rodona moderada per Ricard Boluda «Nous circuits, noves alternatives». En aquest debat, hi van participar creadors vinguts del teatre universitari o Julio Álvarez, que com a director de la Coordinadora de les Sales Alternatives, va esmentar la necessitat d'ajudar les noves sales de teatre que estan apareixent, ja que són l'expressió genuïna de la creació emergent. Ara falta que aquests espais es consolidin, com l'Antic Teatre o AREAtangent, entre molts d'altres, perquè aquesta darrera promoció pugui treure el cap en el camp de la creació escènica catalana. Les sales esmentades formen part del que anomeno «quart circuit escènic». O sigui, hi ha un primer circuit que és el del teatre oficial, un segon que és el comercial, un tercer que és el de les sales alternatives, i un darrer, el quart, aparegut no fa gaires anys i que intenta consolidar-se per mitjà de l'autogestió.

Moltes de les sales emergents (algun dia les analitzarem de forma més exclusiva) amb el temps desapareixeran, és llei de vida, però és necessari que tinguin suport, almenys algunes d'elles, per tal que ajudin a esperonar una nova creació tal com ho van fer les sales alternatives en la seva generació.

Un altre festival important és la Mostra de Teatre de Barcelona, la qual el 2005 va arribar a la desena edició. Des de fa uns quants anys, ha esdevingut el millor aparador a Barcelona per a tota aquella gent que comença en el món de la creació. En aquesta edició, hi han presentat més de vint espectacles repartits en diversos espais com el Tantarantana, el Versus, el Mercat de les Flors, el Teatreneu i l'Antic Teatre, un espai que s'està fent un forat amb força en el panorama més professional de la nostra escena. En aquest article no intentarem ressenyar tots els espectacles, sinó que indicarem alguns dels que, qui subscriu aquest article, va veure a l'Antic Teatre i al Versus.

Al Versus vam poder veure *Crim i càstig*, una adaptació abreujada, com és lògic, feta per Pablo Ley. Aquest treball és un taller realitzat pels alumnes de l'escola Eòlia, la direcció fou de Toni Casares i l'únic que podem dir és que fou un treball correcte. Més interessant va ser *Vicisùà*, de la companyia Chez Lola, obra dirigida per Joan Cusó i on s'ironitza sobre la fortuna de pocs i el vici de molts, al voltant de la *vichysoise* del restaurant regentat per la Lola. Aquest muntatge tenia una frescor similar, però amb una proposta diferent, que la que van oferir des de l'Antic Teatre la companyia Las Perras amb *Odio, odio bastante*, espectacle que oscil·la entre els tons grotesc i còmic en relació amb la desorientació vital que viuen les seves protagonistes fracassades i vingudes del món del circ. Hi podem destacar una posada en escena de gust postmodern i conceptual. Finalment, mencionarem l'espectacle també presentat a la mateixa sala i que es titula *Pasaje al acto*, de la companyia Artefacto, lligada a Taller 22, un d'aquests espais escènics emergents que cal tenir en compte. Hi van oferir un treball molt professional quant a la direcció, feta per Paz Martínez, i d'interpretació, amb Alba Casera, Vanesa Segura i Elvis Fuentes. El muntatge, equilibrat i sobri, recreava la història verídica d'un assassinat que va succeir a la França dels anys trenta i que va inspirar Jean Genet per a *Les criades*. El joc escènic jugava entre la peça psicològica, amb uns silencis ben temperats, i un joc simbolista i conceptual, perfectament integrat a l'escena, que facilitava el desenvolupament de l'acció dramàtica.

En conclusió, podem destacar la necessitat de l'existència d'aquests tipus de mostres, ja que ajuden a impulsar nous creadors, pel fet de donar una molt bona oportunitat de promoció a creadors futurs, probables regeneradors de l'escena catalana si els donem una mínima oportunitat.

FINAL D'ETAPA

Ester Vendrell

De l'últim trimestre de vida de l'Espai de Música i Dansa de la Generalitat, i abans de la defunció definitiva per esdevenir un aparcament en plena Travessera de Gràcia, en volem destacar dos espectacles, sense que això impliqui menysprear les altres dues formacions presentades durant aquests dies, sinó per arrodonir el que ha representat l'Espai per la dansa a casa nostra en els tretze anys d'existència: l'escenari de gestació de nous creadors.

I per aquest motiu, a diferència de *Mal Pelo* i *Senza Tempo*, que en els darrers deu anys han pogut demostrar àmpliament el seu registre, ens hem volgut centrar en *Thomas Noone Dance* i en la *CobosMika Company*. Ambdues formacions tenen molts aspectes en comú quant a la poètica. Un factor seria la dilatada trajectòria professional com a intèrprets internacionals de dansa previs al treball coreogràfic, que és evident en el domini del cos i dels grans registres tècnics, així com de precisió interpretativa. I un altre factor determinant que els apropa en la seva perspectiva creativa és la prioritat essencial focalitzada en el moviment, el llenguatge de la dansa en ell mateix i per ell mateix.